

Poština
pavšalirana.Uredništvo
in
upravnništvo
lista je
v Ljubljani
Breg št. 12.
Telefon 119.

AVTONOMIST

Glasilo „Združenja slovenskih avtonomistov“.

Izhaja vsako soboto.

Celoletna na-
ročnina 50.— D
mesečna 4.— „
Inozemstvo ce-
loletno 100 D.
Posamezne
številke se ra-
čunijo po 1 DinInserati
se računajo:
pol str. 350 D,
manjši soraz-
merno. — Pri
malih oglaših
beseda 25 p.

Kaj hočemo?

Lastno zakonodajo na lastnih tleh vzrastlega sloven-
skega ljudstva!

Vlada in Radič

Belgrajski vladi dela Stefan Radič, vodja hrvaške republikanske stranke, silne preglavice.

Radič je organiziral celokupen hrvaški narod na odločen odpor proti danes vladajočemu belgrajskemu sistemu na popolnoma po-
staven način. Njegove ideje so ve-
like, so zdrave in poštene in zato
mu sledi vse, kar hrvaško čuti —
Radičeva stranka je danes na
kratko rečeno hrvaška stranka.

Ogromni Radičevi uspehi pri
volitvah so prisilili tudi belgrajske
oblastnike, da morajo z Radičem ra-
čunati kot s prvovrstnim političnim
činiteljem, kajti »Radič, to je da-
nes celokupna Hrvaška in še nekaj
več.

Tako je prišlo do tega, da so
vladajoči radikali poslali v Zagreb
svoje odposlance k Radiču, da iz-
vedo, »kaj on hoče« — kakor da
tega ne bi vedel že vsak pastir! —
in da sklenejo z njim »mirovno po-
godbo«.

Tako je prišlo do znanega
»Markovega protokola«, v katerem
se je Radič s svojimi zavezniki vred
zavezal, da omogoči radikalom se-
stavo čiste radikalne vlade, radi-
kali pa so se obvezali, da izpolnijo
nekaj zahtev združenih federali-
stov.

Radič in federalisti so svojo be-
sedu držali. Oni so omogočili sesta-
vo zgolj radikalne vlade. Nato je
prišla vrsta na radikale, da tudi oni
drže dano in podpisano besedo.

Radikali pa so po svoji stari
navadi svojo dano in podpisano be-
sedu snedli.

Prvo kar so storili, je bilo, da
Radiču niso potrdili pošteno pri-
doblenih mandatov, tako da Radič
ne more v parlament, tudi če bi ho-
tel. Dalje so rekli, da oni niso nič
podpisali kot stranka, ampak da
podpis velja samo za ona dva go-
spoda osebno, ki sta »Markov pro-
tokol« podpisala.

Kar pa že njihove stranke ne
veže, veže še toliko manj vlado, ki
na popolnoma proste roke... Tako
izgleda belgrajsko poštenje! Radi-
kalska vlada si je zadovoljno men-
cala roke, češ, to smo ga dobro oči-
ganili, tega Radiča, z njegovimi
slovenskimi in bosanskimi zavez-
niki vred. In v radikalskih vrstah
je zavladalo veliko veselje, veselje
in zadoščenje nad izvršeno politično
prevaro.

Na ta prestop radikalne
vlade, ki bi ga povsod v Evropi
imenovali s primernim imenom, je
Radič odgovoril z objavo »Marko-
vega protokola«, da vidi in spozna
ves svet, na kakšen način in s kak-
šnimi sredstvi vladajo mogočnejši v
Belgradu.

Ta objava je učinkovala. Doma
sicer radikalov ni bilo prav nič
sram njihove nelojalnosti, ker čuta
sramožljivosti od Zemuna dalje ne
poznajo več, ampak hudo jim je
bilo zaradi vnanjega sveta. To je
treba razumeti. Belgrajske blagajne
so namreč prazne, obupno prazne.
Za napolnitev teh praznih blagajn
pa je treba kredita pri vnanjem
svetu. Iz objave »Markovega pro-
tokola« pa je vnanji svet, ki ima
denar za posojila, na novo spoznal
in videl črno na belem, kakšno
smrdljivo poštenje je na svetu mo-
goče. In ko je vnanji svet to spo-
znal, je svoje mošnjičke trdno za-
drgnil, blagajne so ostale prazne in
mogočnim gospodom je postalo pri
sreč hudo in tesno. In v svoji raz-
očaranosti nad izgubljenim kredi-
tom so začeli kuhati v svojem sreč
strašno maščevanje nad onim, ki
jih je spravljal v tako zadrego, nad
Radičem. In sklenili so, da je tre-
ba tega človeka uničiti za vsako
ceno.

Dne 14. julija praznujejo Fran-
cozi svoj narodni praznik. Tega dne
so namreč francoski revolucionar-
ci pred okroglo 120 leti razrušili

„bastiljo“, veliko ječo, ki je bila ne-
kak viden znak francoske kraljev-
ske samovolje. Na ta dan je imel
Radič v Zagrebu velik govor, kjer
je izustil tudi besedo »Pompadour«
(reči: Pompadur). Tako je bilo
namreč ime neki kraljevski ljubov-
nici, ki je s svojo razsipnostjo znat-
no pripomogla, da so Francozi kra-
lje odpravili in spremenili svojo
državo v republiko.

To pa, kar je Radič povedal v
svojem govoru o tej ženski, so v
Belgradu potvorili, namenoma po-
tvorili in belgrajski listi so dobili
nalogo, naj udarijo z vso silo po
Radiču, češ da je primerjal s tisto
zloglasno francosko žensko — našo
sedanjo kraljico. In kljub temu, da
je iz stenografičnega zapisnika Ra-
dičevega govora jasno razvidno, da
Radič ni tega govoril, kar so se v
Belgradu naravnost zlagali, se je
vlada vendar odločila, da zahteva
od parlamenta izročitev Radiča so-
dišču zaradi — razžaljenja Veli-
čanstva!!

Ker so pa belgrajski mogoč-
nejši morebiti vendarle mislili, da
ta očitke sam ne bo zadostoval, da
se Radiča spravi v ječo in morebiti
še kam dalje, so pobrskali v svojih
starih spominih in so privlekli na
dan volilni proglas Radičeve stran-
ke od spomladi tega leta, ki naj bi
dokazal Radičevo delovanje proti
državi.

Pri tem pa niso pomislili na
okolnost, da je ta proglas podpisal
tisti Radič, s katerim so baš sami
komaj dober mesec pozneje sklenili
znani »Markov protokol«, s kate-
rim so se pogajali in po čegar mi-
losti gospodje še danes sede na
vladi.

Človeku najprej napijati zdra-
vice in se z njim bratiti, potem pa
mu zavratno skočiti v hrbet in ga
zabosti, kaj takega je zmožna samo
orientalska vlada!

Toda vrv, spletena iz motvo-
zov „proti državnosti“ in „razža-
ljenja Veličanstva“ se mogočni
gospodi v Belgradu še ni zdela do-
volj trdna. Treba je bilo dodati še
konopec špijonaže.

Kdor količkaj pozna Belgrad,
temu je znano, da je očitke »špijun-

stva« najhujše politično orožje v
rokah belgrajskih vlad. Zato je bilo
treba tudi Radiča za vsako ceno za-
plesti v »špijonažno afero«.

Znano je, da imajo vojaške
»špijone« vse države po vseh dr-
žavah. Ti »špijoni« so vojaškim
oblastim navadno dobro znane
osebe. Ne zapro jih pa ne vedno,
ampak se jih navadno poslužujejo
za takozvano »protišpijonažo«, in
tako visi revež-špijon navadno
vedno med dvema vislicama. In ker
so ti ljudje popolnoma v rokah ob-
lasti, zato se jih oblast lahko po-
služuje za vsako umazanijo, tudi za
pričanje. Za pričanje proti komur-
koli.

Z namenom, da obteži in ob-
dolži Radiča tudi tega umazanega
zločina, je vlada uprizorila velik
lov na »špijone«. Zaprla je po celi
državi veliko število oseb, oficirjev,
uradnikov in pocestnih vlačug.
Brez teh zadnjih namreč noben
špijonažni proces ne mine. Te ljudi
so zasliševali sem, zasliševali tja,
toda rezultat preiskave je bil ta, da
je moral pomočnik ministra notra-
njih zadev Trifunović, ki je vodil
preiskavo, končno izjaviti, »da po
vestnem študiju vseh aktov ne
more trditi, da bi bil Radič s to
špijonsko zadevo v zvezi«!! (Pri-
meri tozadevno izjavo v belgrajski
»Politiki« od zadnje nedelje).

Tako izgleda, »dokazilna moč«
onih »dokazov«, na podlagi katerih
bi vlada rada dala Radiča v zapor.

Sedaj pa moramo omeniti še
nekaj drugih podrobnosti. Rekli
smo, da je sklepal imunitetni odbor
v parlamentu po nalogu vlade o
tem, ali naj se Radič izroči sodišču
ali ne.

Ko je vlada temu odboru dala
svoje naročilo, in ko je slavni imu-
nitetni odbor sklepal o izvršitvi, ni
pomislil ne eden ne drugi, da Radi-
čev mandat sploh ni odobren... In
sedaj imajo slavni juristi priliko
študirati težko vprašanje: Ali je s
sklepom imunitetnega odbora že
samoposebi odobren in priznan tu-
di Radičev mandat ali ne? Če ni-
sem poslanec, me lahko zapre vsak

LISTEK.

8

Kmečki punt.

Hrvaško napisal Avgust Šenoa.

Ob koncu vasi stoji sred slivja kmečka
koča, ob njej hlev, sušilnica in kozolec. Bela
je kakor mlada žena v nedeljo, lepo pokrita
z novo slamo. Slivje je gosto, samo po nje-
govih vršičkih trepetajo solnčni žarki, nižje
doli je sam lep hlad. Ob lesenem pristrešku
stoje v prizemlju velika lesena vrata. To je
klet; ob njej stoji miza in dve leseni klopi. Pod
slivjem se po trati prekucujejo otroci okoli
dremajočega kodra; na stopnicah pristreška
sedi mačka in si s šapo gladi svojo belo glavo,
iz bližnjega hleva pa moli krava svojo rado-
vedno glavo. Vidi se, da sta tukaj božji bla-
goslov in človeška sreča doma; ta tiha sreča
odseva najlepše na rdečih licih lepe, krepke
žene, ki naslonjena na gole, okrogle lakte s
pristreška s črnimi očmi gleda na ta kotichek
rodbinske sreče. Njena koža je bela kakor
njena obleka, usta rdeča kakor gosti venec ko-
rald, ki ji pada črez polna prsa; na njenem
okroglem licu ni ne ene gube, črni lasje, speti
pod meden glavnik, so brez sivih niti; na
koncu dolgih trepalnic in bujnih ustnic zatre-
peta včasih kak nasmehek in pokaže bele zobe
in pravi, da je srce baš zatrepetalo v samem

veselju. Zivahno ji zasije oko, če se ustavi na
človeku, ki stoji pod napuščem pri mizi v ve-
seli družbi. Ni več mlad, toda močan in pri-
jetne zunanosti. Visok je, da se mora skloniti
celo v cerkvenih vratih. Iz bele, razgaljene
srajce mu silijo široka prsa, močna kakor da
so iz jekla, na vitkem vratu mu čepi velika
okrogla glava. Njegovi plavi lasje so pristri-
ženi, brada obrita, samo preko močnih ustnic
se mu spuščajo nekoliko osiveli brki, najlepši
kras širokega, dolgega lica, iz katerega seva
dvoje temnih, modrih oči kakor dvoje kresov
na gori. Moj Bog, kolikor viharjev je brilo
preko tega lica, koliko dežjev ga pralo, koliko
solnc ga žgalo. Mrko je, kakor da je kovano
iz bron, toda lepo je, krepko, junaško. Mož
nima na sebi drugega ko srajco, hlače in nove
opanke. Najbrže je tukaj doma. Z levim laktom
se naslanja na zid, z desnim se je podprl v bok,
eno nogo je prekrižal preko druge. Tako stoji
in mirno gleda tri može, ki se razgovarjajo
ob polnem vrču vina. Malo govori, pozorno
poslušaj, včasih se zamisli, včasih se nasmehe,
včasih krepko potegne iz vrča.

„No, kaj se je tam pri vas na Susjedu pre-
vrnilo?“ vpraša mož z jasnim glasom tankega
zagorelega gizdalina ozkega obraza, ki je sedeč
na mizi zvonil z nogami, da so se videli fini
zašiljeni črevlji in bele, izvezene hlače.

„E,“ je odgovoril gizdalin, pomaknil črno
čepico na levo in pregnal muho z rdečega te-
lovnika, „selimo se, boter Ilija, to se pravi,
stara se seli in gospodične Zofka, Kata in Ana-

stazija; midva z gospodom kastelanom Puha-
kovičem ostaneva za seme na Susjedu. Tako
je naša milostna gospodinja Uršula zapovedala.
Sama pa pojde jutri ali pojutrišnjem v Stu-
bico.“

„Čudna muzika,“ zamrmra slaboten, maj-
hen suhač z glavo, ki je bila podobna stari,
grčasti vrbi, lasje pa suhemu trsju. „Čudno“ reče
podprt na lakte in buleč v gizdalina, „da je
stara sova zapustila svoje gnezdo.“

„E,“ reče gizdalin in mlaskne z jezikom,
„niti moja nora glava ne more najti konca te
niti. Vendar pa se mi zdi, da jo je kakšna mad-
žarska zvižaja pregnala s Susjeda. Lahko mi
porečete, da nisem Andrica Horvat, služabnik
njene milosti, gospe Heningovice, ampak črn
cigan, če ni res tako.“

„Toda povej mi, dragi Andrej,“ pravi go-
spodar Ilija Gregorič, „kaj menijo o vsem tem
gospodje zetje.“

„To sam Bog ve,“ je zmajal Andrej z ra-
meni, „jaz ne vem, ali jim je prav, ali ne. Go-
spod Konjski se je dolgo v noč pogovarjal z
ono madžarsko trto, ki jo je poslal Bator, in
ob slovesu sta si lepo dala roke; gospoda Ke-
rečena ni tukaj, gospod Štefan Gregorijanec,
ki je nenadoma prišel iz Mokric, pa je stopivši
s konja hlapca nemilo oplazil z bičem in zdelo
se mi je, da je bil kar besen. Pozneje smo čuli,
kako je kričal nad Konjskim in gospo Uršulo in
tolkel po mizi. Vražja kri je res in taka je pač
njegova navada.“

(Dalje prihodnjič.)

policaј brez daljnjih ceremonij, če pa sklepa o meni imunitetni odbor, moram biti vendar poslanec, sicer nima imunitetni odbor z menoj nič opraviti, ali ne?

To je ena. Druga je pa ta: V Zagreb so prišli visoki ministrski gospodje, da dajo Radiču »na pomen«, naj pobegne v inozemstvo in se na ta način reši. Z drugimi besedami: Kdor me sili na beg v inozemstvo, mi mora preskrbeti tudi za beg in za življenje zunaj tudi potrebni denar! In mi prav radi dali stotine milijonov Radiču, samo da bi se ga iznebili iz domovine!

Na čast Radiču pa bodi povedano, da ni pobegnil in da ni sprejel indirektno mu ponujenega denarja.

Tretja točka: Vlada je že napovedala dan, kdaj bo Radič romal v ječo. Svoje groznje pa ni izvršila in sicer baje vsled pritiska neke tuje sile. Sedaj pa vprašamo: Ali je še kje na svetu vlada, ki tega, kar zapreti in zagrozi, ne izvrši! Če je Radič res kaj zagrešil, mora biti brez ozira na tuje pritiskale ali priprošnje kaznovan po zakonu, ali pa mora biti prost! V vsaki drugi državi se vlada, ki doživi tako blamažo, ne bi smela niti za trenotek več pojaviti pred parlamentom — a pri nas? Vlada je ostala lepo mirno na svojem mestu kakor da se ne bi bilo nič zgodilo in parlament je ostal lepo tih in miren —

dva brata, ki sta med brati vredna drug drugega!

Četrta točka: Dva dni kasneje po tej svetovni blamaži javljajo listi, da se je vlada vendarle odločila za nastop proti Radiču »na migljaj z visoke strani.« Kdo je ta »visoka stran«, kaj pravite? In listi poročajo, da bo Radič kaznovan ne zaradi »razžaljenja Veličanstva« in zaradi »špijonaže, ampak zaradi nekkih »tiskovnih deliktov«...

V trenutku, ko to pišemo, še ne vemo, kaj bo ali ne bo z Radičem. Vemo pa to-le:

1. S svojim čudnim in naravnost nerazumljivim postopanjem proti Radiču se je naša slavna vlada pred vsem svetom postavila v silno čudno luč.

2. Radiča je že danes napravila za »mučenika« in s tem je dvignila njegov ugled med ljudstvom tako visoko, kakor ga Radič sam z vso svojo agitacijo ne bi bil nikdar dosegel. Posebno privlačno bo vplivalo na ljudi dejstvo, da Radič kljub grožnjam in indirektnim ponudbam ni pobegnil, ampak je ostal doma in moško kljuboval nasilju kot mučenik za pravico in resnico.

3. Radičevo ime je postalo znano danes v vseh kotih naše države in po celi Evropi in po vsem svetu. Kar pa je Radič pridobil, je izgubila vlada na svojem ugledu.

Pašič zasluži, da mu Radič postavi spomenik!

Težak boj.

Boj, ki ga bojujemo danes mi federalisti s centralističnim Belgradom, je hud in bo še hujši. To pa seveda ne spremeni ničesar na tem, da bomo na koncu zmagali mi, kajti na naši strani je poštenost in pravica, na naši strani je mišljenje vsega novega sveta, — na oni strani pa je mišljenje izpred vojne, ki je dobilo svoj najboljši izraz v nekdanjih nemških generalih, ki so mislili, da se da vladati svet stalno z bajoneti!

Kakor smo že rekli, je ta boj hud in bo še hujši — a ta boj bo tudi dolgotrajen. Da je ta boj hud, temu se ne da izogniti, kajti boj je boj — vprašanje pa je, ali ne bo ta boj trajal dalje, kakor bi bilo potrebno, in sicer trajal dalje, po krivdi slovenskih političnih strank! Mi se izrečno omejujemo na Slovenijo, ker ni v skladu s pojmom federacije, če bi posegli s svojo kritiko v delovanje federativnih političnih strank izven Slovenije — in so tam poleg tega razmere bistveno drugačne.

Glede Slovenije je bilo takoj pri razpisu sedanjih volitev jasno, da stoji cel narod na stališču federacije. Tega ne bi bila smela pozabiti nobena politična stranka. Zato je bil nujno potreben federalistični blok, ki bi bil združil vse stranke v eno celoto, ki bi bila tvorila zastopstvo Slovenije. Glede mandatov bi se bilo treba preje domeniti in jih razdeliti. Mogoče, oziroma gotovo je, da bi bila pri tem kaka stranka prikrajšana glede mandatov in da bi druga dobila mandat, čeprav ji ne gre. Ali vse to je malenkost. Kajti komur je federacija res stvar prepričanja, temu je doseženje federacije pač več kot vsi mandati! Če bi se bil stvaril tak blok, je gotovo, da ne bi imela danes Slovenija v Belgradu nobenega poslanca, ki zahteva — centralizem! To bi bilo eno — a obenem glavno. In to se ni zgodilo!

Kajti jasno je bilo, da bo Belgrad skušal spraviti boj na tisto točko — ki je za Slovence najslabša. To je: kazal bo na to, da je Slovenija volila tudi poslance, ki so centralisti in da so glasovi, ki so bili oddani za tiste stranke, ki niso dobile nobenega mandata — da so torej ti glasovi oddani za centralizem. Tako se tudi res godi, zato je že vsled tega položaj federalistov mnogo težji.

Tukaj pride sedaj drugo. Slovenski človek ni navajen, da vodijo

njegovi zastopniki samo politiko opozicije, on je navajen, da mu poslanci tudi kaj izposlušajo — tudi če ne mnogo, pa vsaj nekaj. Danes pa je nemogoče voditi opozicijsko politiko in izvrševati obenem naročila volilcev in posredovati za nje. V Evropi je seveda to mogoče, pri nas pa ne.

Če bi ne bilo v Belgradu nobenih centralističnih poslancev in bi imelo tudi par drugih strank v bloku svoje zastopnike, bi bila stvar kolikor toliko lahka. Poslanci bi stopili pred narod in rekli: »Mi hočemo vse in ne samo drobtin — ker nam niso hoteli dati vsega, smo mi odločno odklonili in bojevali se bomo dalje.«

Danes gredo slabi časi v deželo. Belgrad to ve in bo rekel: »Pridi, Slovenec, bodi tak, kakor zahtevamo mi, — in dobil boš, česar radiš.« Tako bo govoril Belgrad: in kdo more zameriti našemu prirobnemu človeku, če se bo dal premotiti — ko so se dali premamiti celo voditelji strank, da niso videli nič drugega kot svoje mandate?

Tako bo Belgrad vodil naše ljudi v srbsko stranko, domače stranke pa, centralistične in ne-centralistične, ki niso dobile zadnjice nobenega mandata, bodo valile vso krivdo na federalizem, češ če ne bi bilo boja za federalizem, bi bilo vse boljše. In pri tem bodo imele te stranke do gotove meje prav. Kajti Belgrad bi danes drugače gledal na Slovenijo, če bi bile zastopane vse federalistične stranke v enem bloku, ki bi imel vse slovenske mandate. Potem bi Belgrad uvidel brezuspešnost svojega boja in bi se mnogo, mnogo preje uklonil in sedel s federalisti za isto mizo, da se z njimi pogaja. Takrat bi bilo že zdavno konec tistega gnusnega klečeplazenja pred Belgradom in »Slovenski Narod« bi pisal drugače o Slovencih, kajti v tistem slučaju bi ga lahko opozorili — čegav kruh je! Danes pa je vse to dovoljeno, kajti centralisti pravijo, da se borijo proti stranki in ne proti narodu. Kajti oni trdijo, da tudi oni zastopajo slovenski narod. To sicer ni res, res pa je, da so jim slovenske politične stranke omogočile, da danes to lahko trdijo na škodo celega slovenskega naroda!

Pa tudi slovenska inteligenca, tista namreč, ki je pred in med vojno tako s povzdignjenim glasom pela »Bog ohrani, Bog obvari«, tudi

tista inteligenca bi danes če že ne iz dostojnosti in spoštovanja do samega sebe, pa vsaj z ozirom na ljube krutke imela nekoliko več respektov pred narodom, iz katerega je izšla, in se ne bi prerivala kot svinje okoli centralističnih korit.

Zato je treba povedati našemu narodu odkrito, da bo boj za federativno jugoslovansko republiko še

Dnevne vesti.

Naročnike, ki od 1. julija dalje še nimajo plačane naročnine, vljudo prosimo, da nam blagovolijo poslati čimprej naročnino, da jim ne bode treba lista ustavljati.

Kaj sme človek v Sloveniji imeti in kaj ne. V Sloveniji sme vsak človek imeti svojo obleko. Ima lahko tudi več svojih oblek. Tudi čevlje sme imeti, svoje čevlje. Tudi klobuk, svoj klobuk. Dalje svoj nos, svoj jezik, svoje lase. Vse to ima lahko vsak človek v Sloveniji. Ene pa ne sme imeti: svojih možganov in svoje pameti. Kdor hoče imeti svoje možgane in z njimi sam tudi misliti, tega zadene prokletstvo. To sicer ni lepo, ampak res je tako. Kako že pravi angleški pesnik Shakespeare (=Šekspir)? „Ta človek preveč misli in taki ljudje so nevarni!“

»Napredni Slovenci ne morejo potegniti s federalisti« — piše »Slov. Narod«. Hvalabogu da ne! Jih preveč poznamo, kakšni »junaki« so! Naj se le hodijo lepo naprej »klanjati«, kakor so že vajeni.

Pri »Slovenskem Narodu« razni juristi še vedno ne znajo razločevati pojmov »država« in »režim«.

Francosko posojilo. Naša država je dobila od Francozov 300 milijonov frankov posojila. Pa ne v denarju, tako od Boga zapuščeni Francozi še niso, da bi nam dali le 1 centim v gotovini. Dali so nam blago, razno staro vojaško blago in za to blago so nas obremenili s 300 milijoni. Kakor poroča »Slovenec«, je od tega blaga dobila tudi vojaška oblast v Ljubljani 4 vagone in sicer samih lepih, finih konjskih komatov, ki pa žalibog za naše hribovske kraje niso porabni, ker so prelahki. — Od druge strani pa izvemo, da se bo višla vsled objave te novice v uredništvu »Slovenca«, ki jo je bil prvi objavil, velika policijska špijonska preiskava združena z veliko ljudsko veselico, tombolo, plesom in ameriškim srečolovom.

Za hišne posestnike. Postavo o varstvu najemnikov, kakoršno imamo pri nas, imajo tudi v Avstriji. Te dni pa smo brali v nemških listih, da so avstrijski hišni gospodarji vložili pri najvišjem sodišču pritožbo proti stanovanjskemu zakonu, ker krši ta zakon ustavo, v kateri je vsakemu državljanu zagotovljena svoboda njegovega premoženja. Nekaj podobnega jamči tudi naša ustava hišnim lastnikom, a doslej še ni bilo slišati, da bi se bili naši hišni gospodarji pritožili proti stanovanjskemu zakonu, ki krši ustavo.

Za stanovanjske najemnike. V Zagrebu, v Ljubljani, zlasti pa v Belgradu je mnogo novih hiš, v katerih stoji udobna, lepa in prostorna stanovanja prazna, dočim mnogo ljudi stanuje po barakah, kletah itd. Pravijo, da so ta stanovanja prazna, ker so predraga. Ta izgovor pa ne drži. Zakaj se prazna stanovanja ne zaplenijo tudi v novih hišah, kakor so zaplenjena stanovanja v starih hišah? In nobena organizacija se ne zgane, da bi se tak pameten in človekoljuben ukrep dosegel! Če se je zaplemba premoženja obnesla pri »starih« hišnih posestnikih, zakaj se ne bi tudi pri novih? In zakaj se ne bi obnesla taka zaplemba tudi po mesnicah, po kmečkih kočah, po vrtovih, po kletah itd. Ali je to »enakopravnost« državljanov, ki jo jamči ustava, da se samo enemu zapleni premoženje, drugim pa ne?

Za varstvo državljanov. Ko je belgrajska vlada zadnje dni silno grozila Radiču z zaporom in s kaznimi po paragrafih zakona o zaščiti države, smo mi bili mnenja, da

bolgotrajen — in da so mnogo, mnogo krivi na tem tudi politični voditelji slovenskega naroda. Zato bo moral vzeti narod, če ne bodo hoteli razumeti politiki svoje naloge, stvar v svoje lastne roke in jo urediti tako, da bo prav pred vsem zanj, — za narod, ne pa predvsem za politike!

bi bil pri nas mnogo bolj potreben zakon za zaščito državljanov pred državo kakor pa zakon za zaščito države, kakoršnega imamo. Zares močne in solidne države ne potrebujejo posebnih zaščitnih zakonov. Taki zakoni so vedno dokaz, da vlada v državi manjšina nad večino z nasiljem.

Plemenita sreča. Kdo je bil prvi, ki je klical belgrajski vladi pri njenem nameravanem nastopu proti Radiču: Križaj ga, križaj ga? — To je bil naš dični »Slov. Narod«, list, ki se imenuje glasilo slovenske »inteligence«! In ta »slovenska inteligenca«, ali bolje rečeno: koritarska banda, ni imela poguma svojemu »glasilu« povedati ali na glas ali pa bolj potihoma na ušesa, da je tako ponašanje zelo grdo...

Vse v radikale! Kdor ima še stare letnike »Avtonomista«, se lahko iz njih prepriča, da smo bili mi prvi, ki smo pozivali Slovence na pristop v radikalno stranko. In počasi so začeli ljudje razmišljati, če res ne bi kazalo tako. In spoznali so mnogi, da res tako najbolje kaže: Začeli so vstopati v radikale bivši komunisti, političnih uspehov in reklame za svoje pisarne željni advokate, industrijalci, ki jim država dolguje že leta in leta za razne dobave, uradniki, ki bi radi avanzirali, sploh vsi betežni in politično polomljeni, katere naj bi ozdravila edinozveličavna belgrajska radikalija. Ko so pa zadnjič enkrat pregledovali svoje vrste, so videli, da so prišli skupaj sami »generali«, vojske pa nobene nimajo. Tako slavni »slovenski radikalom« ne preostaja drugega kakor da se sami koljejo med seboj in to doseči je bil tudi naš namen. Bolj zabavnega političnega boja naša zgodovina ne pozna kakor ga bidejo »slovenski radikalni« med seboj.

Nevidne roke pišejo. V svetem pismu stare zaveze beremo, kako je nekemu kralju nevidna roka zapisala na steno usodepolne besede: Me ne-tekkel-fares (ali ufarsin). Tudi ovaj Pašič iz Biograda je doživel pretekli teden čuden dogodek. Na predvečer tistega dne, ko je hotel Radiča prvič zapreti, je zapisala nevidna roka na steno njegovega kabineta usodepolne besede: Sir Alban Young! Tega napisa se je ovaj Pašič tako ustrašil, da je z ozirom na Radičevo aretacijo takoj rekel: »Pa ovaj... može da bidne, pa može i da ne bidne!«

Pozor, bankirji in špekulantje! Pazite dobro na poročila, če bo Radič zaprt ali ne. Če bo nekoliko kazalo na zaprtijo, kupujte franke, dolarje in podobno zdravje za vsako ceno, ker bo dinar v tem slučaju zelo padel. Potem zopet pazite, kdaj bodo Radiča izpustili. Takrat bo dinar »skočil« in če boste o pravem času franke in ostalo zdravje prodali, boste v kratkem lahko vse zdravje zopet za mnogo nižjo ceno nazaj kupili in lepo zaslužili in se še lepše gostili in veselili. Torej dal Bog, da bi bil Radič kmalu zaprt in kmalu izpuščen.

Monarhija Kiku-Riku leži v centralni Afriki. Tam imajo ministra za pravico, ki cele noči kroka. Denar za krokanje dobiva na nepošten način, čeprav je minister pravice. Prebivalci te monarhije so se sicer pritožili, toda uspeh pritožbe je bil ta, da je minister pravice še bolj krokal. — Kako srečni smo mi v Jugoslaviji, da nam ni treba živeti v taki čudni zamorski deželi!

* Ime angleškega poslanika v Belgradu, ki ga Pašič jako dobro pozna od zadnjega prevrata v Bolgariji.

»Delavsko glasbeno društvo« v Ljubljani priredi v nedeljo 29. julija 1923 svoj prvi izlet v Vevče. Obstanek je v gostilniških prostorih g. Plevnika v Vevčah. Odhod iz Ljubljane (Delavski dom) ob 2. uri popoldne, prihod v Vevče ob pol 4. Odhod iz Vevče ob 8. zvečer.

Listnica Prejeli smo več pisem, kjer nas ljudje vprašujejo, kaj mislimo mi o parlamentarni abstinenca. Naša odkrita misel je taka: Parlamentarna zgodovina nam dokazuje, da v evropskih parlamentih takozvana »abstinenca« ni koristna. Z ozirom na razmere v Belgradu je pa vseeno, če prihajajo poslanci v parlament ali pa ne, ker v Belgradu ne vlada in ne odločuje parlament, ampak odloča diktatura. Med Belgradom in med Evropo je precej razlik, in te razlike je treba pri presoji tega vprašanja upoštevati. — Drugi zopet nas vprašujejo, ali je res Radić kriv vsega zla v naši državi, ker ni prišel v parlament. Na to vprašanje odgovarja-

mo: Po vsi verjetnosti bi se radikalni takoj zvezali z demokrati, če bi Radić prišel v Belgrad s svojimi poslanci in bi imeli seveda tudi večino, kar dokazujejo številke. V Belgradu pa, kjer v parlamentu ne odločujejo evropski parlamentarni običaji, je dovolj, če ima vladajoča skupina le 1 glas večine, ker se da tudi le z enim glasom večine držati diktatura. Tako je naše naziranje o tej zadevi, pripominjamo pa, da tega svojega mnenja nikomur ne vsiljujemo. Če nam kdo pošlje stvarno utemeljen drugačen nazor o tej zadevi, ga bomo dragovolje tudi objavili, ker se ne kapriciramo, da se samo naše misli prave.

Čevlji z znamko „Peko“ domačih tovarov Peter Kozina & Ko. so priznani najboljše in najcenejše. — Dobite jih povsod. Glavna zaloga: Ljubljana, Breg štev. 20, na drobno Aleksandrova cesta št. 1.

Industrijsko-obrtna razstava v Mariboru.

(Od 15. do 26. avgusta 1923.)

Letošnja razstava, ki bo po svojem obsegu prekašala vse dosedanje, obeta postati vseskozi zanimiva in pestra. Razen obrtnih in industrijskih izdelkov, bo razstavljeno tudi vrtnarstvo, ki je na lanskem razstavi vživalo vsestransko priznanje. Letošnja izpopolnjena razstava bo obsegala tudi drevesnico, ki bo zanimala zlasti naše sadjarske kroge, da ne govorimo o razstavi vin. Gradbeni razstava na kateri bodo zastopani vsi najnovejši domači vzorci stavb in modernega načina gradbe bo nedvomno vzbudila vsestransko zanimanje. Omenimo naj še, da bo mestna plinarna razstavila razne plinske aparate za industrijsko-obrtno in domačo svrhe, kakor štedilnike, peči itd., ki bodo zanimali vsako gospodinjstvo, ki se danes hujuje nad dragim premogom in drvmi. Poleg tega bo še toliko drugih

zanimivih novosti, da bo vsak posetnik razstave prišel na svoj račun.

Odlikovanje najboljših del. Najboljša razstavna dela posameznih strokov se bodo tudi letos odlikovala, na kar opozarjamo vse razstavljalce, zlasti one, ki se lanske razstave niso udeležili in tako zamudili to priliko.

Vajeniški oddelek, v katerem bodo razstavljena vajeniška dela, je brezplačno na razpolago na kar opozarjamo vse mojstre s prošnjo, da dajo svojim vajencem priliko, da se razstave udeležijo. Najboljša dela se bodo nagradila, kar bode v čast mojstrom in v ponos vajencem.

Vsa pojasnila glede razstave daje edino le risarna razstavna odbora, Maribor, Cankarjeva ulica, tel. št. 325. kamor se naj blag. obrniti interesenti ustmeno, pisмено ali telefonično.

ZA SLOVENSKE DELAVCE.

Ena najvažnejših idej predvojnih delavskih internacijonal je bil boj proti vojnem, boj za ohranitev svetovnega miru. Socijalistična internacijonala je bila prepričana, da so vse vojne le v interesu kapitalistov, da pa delavno ljudstvo nima od vojsk ničesar drugega kot smrt, lakoto in milijone pohabljenecv. Proti imperijalizmu, proti zavojevalnemu namenom ene države nad drugo, enega naroda nad drugim je internacijonala postavila geslo mednarodne solidarnosti proletarijata, mir med delavnimi sloji celega sveta, vseh jezikov in vseh narodov. Boj je oznanjala le mednarodnemu kapitalizmu vseh dežel skupaj in vsake dežele posebej. Vsaka delavska stranka se mora boriti proti domačim kapitalistom, proti svetovnemu kapitalizmu pa vse skupaj. Do vojn med narodi, kjer se bori v imenu domovine, kralja, cesarja ali

republike trpeči proletarec proti svojemu sotrpinu iz druge dežele, ne sme več priti. V slučaju vojne nevarnosti so mednarodne delavske organizacije dolžne objaviti generalni štrajk, ustaviti se morajo vse železnice in ladje, stati morajo vse tovarne, tako da se vojna kratkomalo onemogoči.

Tako je sklenila predvojna socijalistična internacijonala. Sklep je bil nad vse lep in vzvišen. Toda kaj smo videli?

Ko je l. 1914. izbruhnila svetovna vojna, ni nobena socijalistična stranka niti z mazincem genila za generalni štrajk. Mobilizacija se je v vseh deželah izvršila v najlepšem redu, prišlo je do krvavega klanja, kakršnega zgodovina dotlej še ni videla. Namesto da bi nastopili proti vojni, so nemški socijalni demokratje glasovali v nemškem parlamentu za

ogromne vojne kredite, francoski in belgijski socijalisti pa so celo vstopili v vlado in postali ministri za municijo. Mednarodna solidarnost proletarijata je razpadla v prazen nič in v bojnem gromu je vladalo najhujše sovraštvo med narodi.

Ko je izbruhnila ruska revolucija in so se boljševiki polastili oblasti na Ruskem, so slednji proglasili II. internacijonala za izdajalsko in socijalpatriotično. V prvi vrsti so ji očitali ravno njeno obnašanje med vojno, ker vojske ni onemogočila, ampak jo je celo aktivno podpirala.

Zato so boljševiki ustanovili novo, takomenovano tretjo ali komunistično internacijonala. Toda tudi ta nima namena bojevati se proti vojskam sploh, njena naloga je le nastopiti proti »imperijalističnim« vojskam, to je vojskam med kapitalističnimi državami, oziroma onemogočiti meščanskim državam napad na sovjetsko Rusijo. Pripravljati se mora aktivno na »vojsko za osvoboditev proletarijata«, to je na revolucijo, ki bi izbruhnila po vseh deželah, ko se bo sovjetska Rusija čutila dovolj močno, da začne »končno, osvobodilno vojno.«

Da ne bi posamezne delavske komunistične stranke pri izvrševanju tega programa odrekale v odločilnem trenutku, so boljševiki ustanovili komunistično internacijonala čisto po centralističnem kopitu, to je z enotnim programom za vse dežele in za vse narode, z enotnim osrednjim vodstvom v Moskvi, kateremu se morajo vse stranke v posameznih državah brezpogojno pokoriti. O vseh zadevah se končno veljavno sklepa v Moskvi in kdor se tem sklepom upre, je kratkomalo izključen iz komunistične internacijonale.

Priznati se mora boljševikom, da so ta centralistični sistem v komunistični internacijonali strogo in dosledno izpeljali. Pred vodstvom v Moskvi trepetajo vsi komunistični voditelji v posameznih državah. Moskva je nekak komunistični Rim, Lenin nezmotljivi komunistični papež, izvrševalni odbor tretje internacijonale pa zbor komunističnih kardinalov z neomejeno močjo nad svojimi podložniki in verniki. Boljševiki razpolagajo torej s tako internacijonalo, kot so si jo zamislili. Tako je v teoriji.

Zdaj pa pogledimo, kako je v praksi! Druga internacijonala je dajala preveč prostosti svojim strankam v posameznih državah, zato se je njena mirovna akcija razbila v prazen nič. Ni bilo tiste centralne sile, ki bi držala proletarijat celega sveta skupaj in ga pognala istočasno v boj proti vojni. Komunistična internacijonala pa je zopet padla v drugi ekstrem in je odzvela vsako svobodo delavskemu gibanju v posameznih deželah: Ta diktatorski centralizem je rodil najstrahovitejše posledice za moč delavskega gibanja. Strah rodi hinavščino in laž. Ker je vsa moč in zlasti ves denar osredo-

točen v Moskvi, je vsaka komunistična stranka skušala opisati sebe pri vodstvu v Moskvi v kar najlepši luči. Internacijonala je seveda verjela svojim brezpogojno vdanim ljudem in se je zanašala na njihova poročila. Na podlagi teh poročil je vodila svojo svetovno politiko. Zato je Zinovjev vsako leto na kongresu oznanjal za prihodnje leto revolucijo. Kdor si je upal izreči kak pomislek, je bil kot izdajalec pognan. Na podlagi lažljivih informacij posameznih strank, je bila rdeča armada poražena pred Varšavo, neorijentiranost internacijonale je pripeljala na površje fašiste v Italiji, vrgla komunistični režim na Ogrskem in Bavarskem, pognala celo Evropo v reakcijo. Zlagana poročila o moči jugoslovanske in bolgarske komunistične stranke so pripeljala do popolnega razsula komunistične stranke v Jugoslaviji in do sramotne nemoci bolgarskih komunistov, ki so se v Moskvi bahavo tolkli ob prsah doma pa se najhujša meščanska reakcija igračka ž njimi.

To pa še ni vse. Ker je vse odvisno od vodstva v Moskvi, se vsak voditelj skuša čim najbolj prilizniti temu vodstvu, ki sodi čez življenje in smrt svojih vernikov. Iz te servilnosti se je rodila tekma v hinavščini in medsebojnem obrekovanju. Vsak skuša priti na površje potom Moskve in iztisniti svoje tekmece. Kdor se zna bolj sladkati in se delati bolj poslušnega, ta ima večjo veljavo v Moskvi. To pa nekaj pomeni. V Moskvi je komunistični Rim in komunistična centralna blagajna...

Ta notranja gnjiloba je kriva, da danes komunistična internacijonala ni nič močnejša kot je bila predvojna druga internacijonala. Zato napreduje reakcija v vseh deželah in na vsej črti... Če hoče postati važnejši faktor in če hoče priti do večje dejanske moči, se bo morala komunistična internacijonala odpovedati sedanjemu despotičnemu centralizmu, ki vzgaja in redi laž, hinavščino. Postaviti se bo morala na temelj resnice, postati bo morala svobodna zveza delavskih strank, ne bo se smela bati kritike v lastnih vrstah, ampak jo bo morala pozdravljati. Njena apostolska sila se ne bo smela oslanjati na grožnje in denar, ampak na resnico, na vero v pravičnost in na požrtvovalnost.

Dokler tega ne bo, bo navzlic vsem bobnečim besedam notranje piškava, ostala bo igračka za kapitalizem in za svetovno reakcijo.

TRBOVELJSKI PREMOG IN DRVA
ima stalno v zalogi vsako množino.
Družba Ilirija, Ljubljana, Kralja Petra trg 8.
Telefon 220.

Angleški garderobe kovček
nikel. okovan za 12 visečih oblek ter 6 predalčkov, proda
HINKO SEVAR, LJUBLJANA,
Stari trg štev. 34.

IZDAJA LJUBLJANSKA ORGANIZACIJA SLOV. AVTONOMISTOV.
Odgovorni urednik Jože Petrič.
Tiskarna J. BLASNIKA NASL. v Ljubljani.

Popolnoma varno naložite svoj denar v
VZAJEMNI POSOJILNICE V LJUBLJANI
R. Z. Z. O. Z.
sedaj poleg nunske cerkve po leti 1. 1923 v svoji lastni palači ob Miklošičevi cesti poleg hotela »Union«.
Hranilne vloge se obrestujejo po 6% brez odbitka rentnega in invalidskega davka.
Vloge v tekočem računu se obrestujejo po 5 1/2%.
Hranilne vloge vezane na dobo pol leta po 6 1/2%.
Večji vezani zneski se obrestujejo po dogovoru.

Nogavice
vezenino, sukanec Trident in veriga, naramnice, D. M. C. prejca jedilno orodje, žlice, vilice, nože, glavnike itd. priporoča veletrgovina
OSVALD DOBEIC, Ljubljana,
Sv. Jakoba trg 9.
Antikvarijat, knjigarna
HINKO SEVAR
Ljubljana, Stari trg 34
kupi in prodaja različne knjige v vseh jezikih po ugodnih cenah.
GUMI
obročke za Resc in Wecksteklenice, sesalke za otroke, vinske in vodne cevi, pnevmatiko za kolesa kakor vse druge higijenične, tehnične gumi izdelke kupite najceneje pri gumi specialistu
M. I. Nerat
MARIBOR, SLOVENSKA ULICA št. 12.

Perilo čevlje klobuke
ter ravno modno in galanterijsko blago kupite najbolje pri
Jakob Lah,
MARIBOR, GLAVNI TRG ŠTEV. 2.
Najboljša
kolesa, pnevmatiko
in vse dele koles nudi po originalnih cenah zastopstvo tvrdke J. Gorec
M. M. Plevel,
PRESKA pri MEDVODAH.

Pisarniški sluga
vratar, kurjač k parni kurjavi ali kot strojnik v tovarni išče službe vpokojeni izprašani železniški strojevodja in kurjač državne železnice, z 20 letno službeno dobo. Ima tudi spričevala kot strojnik pri stabilnem stroju. Cenjene pismene prijave na upravo našega lista.

Papir
pisemski, svilen, krep, ovojni, havana, kuverte, noteze, vpisalne knjižice pisarniški, trgovski, konceptni in razglednice na debelo pri
OSVALD DOBEIC, Ljubljana
Sv. Jakoba trg štev. 9.

Minka Horvat
Ljubljana, Stari trg 21.
priporoča po nizkih cenah svojo zalogo **damskih slamnikov in klobukov.**

Berite
ravnomar izišlo brošuro »Jugoslovenci, Slovani in Jugoslovani«, ki je najboljši politično-kulturni spis, kar jih je bilo napisanih po vojni. Naroča se pri upravi našega lista. Cena Din 5—, s poštnino 25 para več.

Teodor Korn, Ljubljana

Poljanska cesta št. 8

se priporoča cenj. občinstvu za izvrševanje vseh

kleparskih in vodovodnih instalacijskih del kakor tudi za pokrivanje streh.

Vsa stavbinska in kleparska dela v priznani solidni izvršitvi. Pro-račun brezplačno in poštne prosto. Popravila točno in po najnižji dnevni ceni. Ambalaža in pločevine.

Jermena

za cepe in za čevlje, kože, biče, bičev-nike, razne krtače, čevljarsko prejo in papirnate vrečke nudi po najnižjih cenah

OSVALD DOBEIC,
Ljubljana, Sv. Jakoba trg 9.**FR. SLOVNIK****LJUBLJANA, Stari trg 3.**

priporoča po najnižjih cenah svojo zalogo izgotovljenih ob-lek in manufaktur.

Obleke po meri se točno izvršujejo.

Papirna trgovina IVAN GAJŠER

Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 2.

ima v zalogi

razne pisarniške in šolske potrebščine, poslovne knjige, pismeni, trgovski in uradni papir vseh vrst, po konkuren-čnih cenah.

Viktor Šober

Ljubljana, Sv. Jakoba trg št. 4.

Trgovina špecerijskega blaga, moke, žganja i.t.d. Cene nizke, postrežba točna.

Kupujem vsakovrstne deželne pridelke.

Čistilo

(krema) kakor Ilirija, Jadran, C. in M. Cipulin, ličilo, mast za usnje, črnilo, olje za šivalne stroje, pečatni vosek, dišeče milo kupite najceneje pri

OSVALD DOBEIC, Ljubljana,

Sv. Jakoba trg 9.

Za zobe.

Na Vas je ležeče, da varujete svoje zobe propadanja. Tu so naštetni oni preparati, ki so najboljši za negovanje ust in zob.

Prašek dr. Huthena, bel kakor sneg.**Alem prašek,** posebno za ka-dilce, da so zobe izredno čisti in beli.**Adoform pasta** za zobe, nena-domestljiva s svojim ugodnim tekom in os-vežujočim svojstvom. Ta pasta bel zobe, ter po njej ves dan ostane v ustih ugoden duh.**Aseplin voda za usta** ne-koliko kapljic na pol čaše vode služi za iz-piriranje ust, jači zobe in zobno maso osvežuje-dih in nas varuje raznih infekcij, ako se stalno uporablja. Dobiva se pri**„Uran parfumerija“**

Ljubljana, Mestni trg II.

V Bohinj!

in kopališče na razpolago. Izvrstna kuhinja. Postrežba točna in so-lidna. Cene zmerne.

Za mnogoštevilčen obisk se priporoča

Feliks Seljak, hotelir.V najlepši legi ob Bohinjskem jezeru se nahaja **hotel Sv. Duh** s 30 opremljenimi sobami in novo vpeljana električno razsvetljavo v sobah. Čolni**Ivan Pakiž**

Ljubljana, Stari trg 20.

Velika zaloga stenskih ur in budik, svetovno znane tovarne „Junghans“.

Vsakovrstne precizne švi-carske žepne ure, izbira zlatnine, srebrnine in je-dilnega pribora.

Najboljša in najsigurnejša prilika za štedenje!**Ljudska posojilnica v Ljubljani**
Miklošičeva cesta št. 6 (tik za franč. cerkvijo)

obrestuje hranilne vloge in vloge na tekočem računu od 1. januarja 1923 po

 5%

brez odbitka rentnega in invalidnega davka.

Ljudska posojilnica v Ljubljani je

največja slovenska posojilnica in je

imela koncem decembra 1921 nad

110 milijonov kron hranilnih vlogin nad **1,100.000 kron rezervnih****zakladov.** — Posojila se dovoljujejo

na osebni kredit (proti menici), na hi-

poteke in v tekočem računu.

Obrtna banka v Ljubljani.**VABILO****na podpisovanje delnic.****III. emisija delnic.**

Izvršuje sklep Občnega zbora delničarjev OBRATNE BANKE v Ljubljani, z dne 18. IV. 1922 sklenil je v to po-oblaščen upravni svet na temelju odobrenja ministrstva za trgovino in industrijo št. VI 3417 ddo 30. junija 1924 provesti zvišanje delniške glavnice od Din 1,250.000—

na Din 2,000.000—

z izdajo 15.000 novih delnic po nominalnih Din 50— v skupnem znesku Din 750,000— pod sledečimi pogoji.

1. Dosedanji delničarji imajo pravico prevzeti na vsaki 2 stari delnici 1 novo po kurzu Din 50— prištevši Din 7.50 za stroške in obresti za komad. Plašči starih delnic se imajo pri podpisovanju predložiti v svrhu odkolekovanja.

2. Ostalih 2500 delnic je na razpolago delničarjem oziroma novim subskribentom po tečaju Din 55— prištevši Din 7.50 za stroške.

3. Delnice participirajo s polovico kupona na čistem dobičku za leto 1923.

4. Subskribcija se vrši v času od 15. julija do 15. avgusta 1923 pri Obrtni banki v Ljubljani in njenih podružnicah v Ljutomeru, ter pri Ljubljanski kreditni banki v Ljubljani in njenih podružnicah v Celju, Mariboru, Ptuj, Brežicah in Kranju.

5. Kurzni dobiček, ki nastane iz izdaje novih delnic, se po odbitku vseh stroškov in pristojbin pripiše re-zervnemu zakladu.

6. Pravico reparticije si pridržuje upravni svet in se za nedodeljene delnice vplačani zneski vrnejo s 6% obrestmi.

7. Za uspeh te emisije jamči poseben sindikat.

Upravni svet Obrtne banke
v Ljubljani.